

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Charlaine Harris
“LIVING DEAD IN DALLAS”

LIVING DEAD IN DALLAS © 2002 by Charlaine Harris Schulz
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-191-7

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Šarlejn Haris

ŽIVETI MRTAV
U DALASU

SERIJAL PRAVA KRV
KNJIGA DRUGA

Prevod

Miroslav Bašić Palković

Čarobna
knjiga

*Ova knjiga je posvećena svim ljudima
koji su mi rekli da su uživali u prvoj knjizi,
MRTAV DO MRAKA. Hvala vam na podršci.*

ZAHVALNICA

Mnogo hvala Petsi Ašer iz *Remember the Alibi* iz San Antonija u Teksasu, zatim Kloi Grin iz Dalasa i veoma usrdnim prijateljima s interneta koje sam upoznala kod „DorotiL“, koji su mi veoma brzo i s mnogo poleta odgovarali na sva pitanja.

Moj posao je najbolji na svetu.

Endi Belflor bio je pijan kao smuk. A to, verujte mi, za Endija nije bilo uobičajeno, a ja vam bar dobro poznajem sve pijandure iz Bon Tempsa. Radeći u kafani Sema Merloa, manje-više sam ih sve redom upoznala. Međutim, Endija Belflora, sina jednog od naših meštana i detektiva iz male policijske stanice u Bon Tempsu, nikada ranije nisam viđala pijanog kod *Merloa*. Stoga sam bila strahovito naoštrena da otkrijem zbog čega je te večeri načinio izuzetak.

Endi i ja se ni u kom slučaju ne bismo mogli smatrati prijateljima, pa nisam mogla direktno da ga pitam. Ali imala sam i drugačija sredstva na raspolaganju, pa sam rešila da ih upotrebim. Mada se inače trudim da ograničim korišćenje svog nedostatka, iliti dara, kako vam je već draže, za otkrivanje stvari koje bi mogle da imaju posledice po mene ili moje bližnje, ponekada ne mogu da se oduprem najobičnijoj znatiželji.

Spustila sam svoj mentalni štit da oslušnem Endijeve misli. Bilo mi ga je žao.

Endi je tog jutra morao da uhapsi nekog čoveka zbog otmice. Taj čovek je odveo svoju desetogodišnju komšinicu negde u šumu, gde ju je potom i silovao. Devojčica je završila u bolnici, a

čovjek u zatvoru, ali je nastala šteta bila neotklonjiva. Došlo mi je da zaplačem od tuge. Beše to zločin koji se previše doticao i moje lične prošlosti. Endi mi je zbog ove svoje depresije postao malo draži.

„Endi Belflore, daj ovamo svoje ključeve“, rekoh mu. Okrenuo je svoje široko lice ka meni, ali se videlo da mu ništa nije jasno. Posle podužeg zastoja, tokom kojeg se značenje onog što sam rekla probilo do njegovog smetenog uma, Endi je gurnuo ruku u džep kaki pantalona, pa mi je pružio alku s gomilom ključeva. Spustila sam još jedan burbon s kolom na šank ispred njega. „Ja častim“, rekoh mu, te sam otišla do telefona u dnu šanka da nazovem Poršu, Endijevu sestru. Belflorovi su živeli u oronuloj, golemoj beloj dvospratnici, nekada veoma grandioznoj, u najlepšoj ulici u najboljem delu Bon Tempa. Na putu Magnolijin potok, sve kuće su gledale na dugački park kroz koji je teкао potok, tu i tamo ispresecan ukrasnim mostićima za pešake, s čije se obe strane pružao put. Na putu Magnolijin potok bilo je i drugih starih kuća, ali sve su bile u boljem stanju od Bel riva, zdanja Belflorovih. Bel riv je predstavljao prevelik zalogaj za advokaticu Poršu i policajca Endija da bi se sami o njemu starali, pogotovo jer je novac za održavanje takve kuće i okolnog poseda odavno presušio. Međutim, njihova baka Kerolajn tvrdoglavo je odbijala da je prodaju.

Porša se javila nakon što je telefon drugi put zazvonio.

„Porša, ovde Suki Stakhaus“, rekoh joj podigavši malo glas kako bih se čula od larme u kafani.

„Sigurno se javljaš s posla.“

„Da. Endi je tu kod nas, ali je gadno nacvrckan. Uzela sam mu ključeve od kola. Možeš li da dođeš po njega?“

„Endi je previše popio? To se retko dešava. Naravno, stižem za deset minuta“, obećala mi je spustivši slušalicu.

„Dobra si ti devojka, Suki“, reče Endi neočekivano.

Već je slistio piće koje sam mu sipala. Sklonih mu čašu brže-bolje s vidika u nadi da neće tražiti još. „Hvala ti, Endi“, rekoh mu, „nisi ni ti loš.“

„Gde ti je... dečko?“

„Tu sam“, začu se neki pribrani glas kada se Bil Kompton pojavio iza Endija. Nasmehih mu se preko Endijeve pognute glave. Bil je bio visok oko stotinu i osamdeset centimetara i imao je tamno-smeđu kosu i oči iste boje. Imao je široka ramena i čvrste mišićave ruke poput čoveka koji se godinama bavio fizičkim radom. Bil je nekada radio na imanju s ocem, a potom je i sam preuzeo poslove pre nego što je s vojskom otišao u rat. Mislim, naravno, na Građanski rat.

„Gde si, V. B.!“, doviknu Ralf, muž Čarlsi Tuten. Bil je opušteno podigao ruku da mu uzvрати pozdrav, a moj brat Džejson reče: „Dobro večer, vampiru Bile.“ To je izgovorio savršeno učtivim tonom. Džejson, koji ranije baš i nije blagonaklono prihvatao Bilovu pojavu u našoj maloj porodici, kasnije je okrenuo novi list. A ja sam, na neki način, zadržavala dah, bar u svojoj glavi, iščekujući da vidim da li je ta promena stava nabolje bila trajne prirode.

„Dobar si ti, Bile, za jednog krvopiju“, reče mu Endi promišljeno, okrenuvši se na barskoj stolici kako bi ga pogledao. Endi mi se tako pijan mnogo više dopadao, pošto on inače nikada nije bio oduševljen ulaskom vampira u američko društvo.

„Hvala ti“, reče mu Bil suvonjavim tonom. „Nisi ni ti tako loš za jednog Belflora.“ Nagnuo se preko šanka da me poljubi. Usne mu behu hladne poput njegovog glasa. Na to se naprosto morate navići. Isto kao kada mu prislonite glavu na grudi, pa ne čujete otkucaje srca s druge strane. „Dobro večer, dušo“, reče mi svojim

prigušenim glasom. Gurnula sam mu čašu sintetičke B negativne krvi iz Japana, a on ju je zatim odgurnuo nazad oblizavši usne. Lice mu se gotovo istog trena učinilo rumenije.

„Kako ti je bilo na sastanku, dragi?“, upitah ga. Bil je veći deo noći proveo u Šrivportu.

„Ispričaću ti kasnije.“

Ponadala sam se da njegova priča vezana za posao neće biti toliko uznemirujuća kao Endijeva. „Važi. Ali bila bih ti zahvalna ako bi pomogao Porši da odvede Endija do automobila. Evo, upravo je stigla“, rekoh mu klimnuvši prema vratima.

Porša po prvi put nije nosila suknju, bluzu, sako, hulahopke i cipele s niskom štiklom, što je inače bila njena radna uniforma. Presvukla se u farmerke i izgužvanu duksericu. Porša je bila stamene građe, poput svog brata, ali je imala dugačku gustu kestenjastu kosu. To što joj je kosa uvek bila negovana i lepa bila je jedina naznaka da Porša još nije digla ruke od svega. Odlučno se probila kroz bučnu masu u kafani.

„Pa, vidim da stvarno jeste naljoskan“, reče pošto je procenila brata. Porša se trudila da ne obraća pažnju na Bila, pored kojeg se osećala izuzetno nelagodno. „Ne dešava mu se često, ali kada se namerači na flašu, onda se ne zaustavlja dok joj ne vidi dno.“

„Porša, Bil bi mogao da ga odnese do tvojih kola“, rekoh joj. Endi je bio viši od Porše, a i krupniji, pa je očito bio pretežak za svoju sestru.

„Mislim da mogu i sama da se snađem“, rekla mi je čvrstim glasom, i dalje ne gledajući u Bila, koji me je začuđeno pogledao.

Stoga joj dopustih da zagrlj brata ispod miške i da pokuša da ga podigne sa stolice. Endi se nije ni makao. Porša se osvrnula oko sebe tražeći Sema Merloa, vlasnika kafane, koji je naizgled

bio nizak i žilav, ali veoma snažan. „Sem služi piće na proslavi nečije godišnjice u privatnom klubu“, rekoj joj. „Dopusti Bilu da ti pomogne.“

„Pa, dobro“, reče advokatica uštogljeno, ne skidajući pogled s uglačanog drveta na šanku. „Hvala unapred.“

Bil je podigao Endija u roku od nekoliko sekundi i krenuo je s njim ka vratima, iako su Endiju noge potpuno omlitavile. Ralf Tuten odmah je priskočio da im otvori vrata, pa je Bil uspeo da iznese Endija pravo na parking.

„Hvala ti, Suki“, reče mi Porša. „Je li izmirio račun?“

Klimnula sam joj glavom.

„Dobro onda“, reče i pljesnu rukom po šanku kako bi naglasila svoj odlazak. Krenuvši za Bilom kroz vrata Merloove kafane, usput je morala da odsluša i dobronamerne horske savete prisutnih gostiju.

Tako se i desilo da je stari *bjuik* detektiva Endija Belflora ostao na parkingu kod *Merloa* čitavu noć, sve do narednog dana. Taj je *bjuik* zasigurno bio prazan kada ga je Endi napustio kako bi ušao u kafanu, u šta se i sam kasnije zaklinjao. Takođe je tvrdio da je bio toliko obuzet svojim unutrašnjim previranjima da je potpuno zaboravio da zaključa automobil.

U nekom trenutku između osam časova, kada je Endi stigao kod *Merloa*, i deset časova narednog jutra, kada sam ja stigla da otvorimo kafanu, Endijeva su kola dobila novog putnika.

Ali to će dobro osramotiti našeg policajca, pošto je taj novi putnik bio mrtav.

Uopšte nije trebalo da se ja zateknem tamo. Prethodne noći sam radila treću smenu, pa je te večeri ponovo trebalo da odradim isto radno vreme. Međutim, Bil me je zamolio da se menjam s

jednom koleginicom, jer je želeo da pođem s njim do Šrivporta, a Sem nije imao ništa protiv. Zamolila sam drugaricu Arlin da odradi moju smenu. Njoj je sledovao slobodan dan, ali uvek je bila spremna za bolje napojnice koje smo uveče dobijale, pa je pristala da dođe na posao u pet po podne.

Da je sve bilo kako valja, Endi bi tog jutra pokupio svoja kola, ali mučio ga je mamurluk, pa nije hteo da ga Porša odveze do Merloove kafane, koja mu ionako nije bila usput ka policijskoj stanici. Sestra mu je rekla da će doći po njega na posao u podne, pa će ručati kod nas u kafani, a onda će moći da preuzme i svoj automobil.

Tako je *bjuik*, sa sve svojim nemim putnikom, čekaao da ga pokupe mnogo duže nego što je trebalo.

Prethodne noći uspela sam da odspavam otprilike šest sati, pa sam se osećala prilično dobro. Ljubavna veza s vampirom može da vam optereti unutrašnji mir i spokoj ako ste u principu dnevna ptica poput mene. Prethodne noći pomogla sam oko zatvaranja kafane, te sam oko jedan otišla kući s Bilom. Bil i ja smo zajedno uskočili u njegov džakuzi, pa smo onda još svašta radili, ali sam ipak legla tek negde posle dva, i nisam se budila sve do devet. Bil je tada već odavno bio pod zemljom.

Uz doručak sam popila mnogo vode, soka od narandže, kao i multivitamin i gvožđe u tableti. To mi je postao običaj otkad mi se Bil pojavio u životu, donevši mi, uz ljubav, pustolovinu i uzbuđenje, i stalnu opasnost od malokrvnosti. Hvala bogu, zahladnelo je, pa sam izašla na Bilov trem obučena u džemper i crne pantalone koje smo nosile kod *Merloa* kada bi postalo previše hladno za šortseve. Na levoj strani grudi na beloj polo majici imala sam izvezen naziv KAFANA KOD MERLOA.

Prelistavajući jutarnje novine, jednim delićem mozga zapazila sam da trava u svakom slučaju više ne raste tako brzo. A učinilo mi se da je i pokoji list na drveću počeo da žuti. Fudbalski stadion mesne srednje škole možda će sledećeg petka tokom večernje utakmice i biti podnošljiv što se tiče temperature.

Ali leto se u Luizijani ne predaje tako lako, što važi i za severnu Luizijanu. Jesen počinje veoma bledunjavo, kao da bi svakog trena mogla da se predomisli predajući se pred zagušljivim julskim sparinama. Međutim, moja čula su tog jutra bila veoma budna, te primetih tragove jeseni. Jesen i zima donose i duže noći, više vremena uz Bila, više sati za spavanje.

Stoga sam i bila vesela kada sam krenula na posao. Čim sam ugledala *bjuik* kako usamljeno stoji ispred kafane, prisetih se Endijeve neočekivane pijanke od prethodne noći. Moram da priznam da sam se nasmešila pomislivši kako li će se osećati predstojećeg dana. Taman kada sam pokušala da ga zaobiđem i da parkiram kola otpozadi na službenom parkingu, zapazila sam da su vrata sa suvozačke strane malko odškrinuta. Ali od toga bi mu svetla u kolima ostala upaljena, pa bi mu se ispraznio akumulator, zar ne? A on bi se onda razljutio, jer bi morao da nazove šlep-službu ili bi morao da nađe nekog da ga odvuče... Zaustavila sam kola i izašla napolje ostavivši motor uključen. Ali kasnije će se ispostaviti da je to bilo previše optimistično s moje strane.

Pokušala sam da zalupim vrata, ali nisu se mnogo pomerila, te sam se naslonila na njih čitavim telom, misleći da ću ih zatvoriti i krenuti dalje svojim poslom. Međutim, vrata se ni tada nisu zatvorila. Izgubila sam strpljenje i trгла ih ka sebi otkrivši u čemu je problem. Talas groznog, smrdljivog vazduha pokuljao je napolje na parking. Grlo mi se steglo od neverice, pošto mi taj miris nije

bio nepoznat. Zavirila sam na zadnje sedište automobila, pokrivši usta rukom, mada mi to i nije mnogo pomoglo.

„Čoveče“, prošaputala sam, „koje sranje!“ Lafajet, kuvar koji je kod *Merloa* radio jednu smenu dnevno, ležao je ugaran na zadnje sedište. Bio je nag. Upravo je Lafajetovo tanano smeđe stopalo s ofarbanim grimiznim noktima sprečavalo zatvaranje vrata, i upravo se smrad njegovog leša tako grozno osećao sve gore do nebesa.

Brže-bolje odstupih. Navrat-nanos sam otrčala do svojih kola i odjurila iza kafane, sve vreme trubeći sirenom. Sem je istrčao kroz službeni izlaz sa sve keceljom privezanom oko struka. Ugasivši motor, izjurila sam napolje toliko brzo da nisam ni primetila da sam se našla napolju, priljubljena uz Sema kao naelektrisana čarapa.

„Šta je bilo?“, začuh Semov glas u uvu. Odmaknula sam se da ga pogledam, ali nisam morala mnogo da podižem glavu pošto je Sem oniži muškarac. Crvenkastozlatna kosa presijavala mu se na jutarnjem suncu. On inače ima čistoplave oči, koje sada behu razrogačene od zaprepašćenja.

„Lafajet“, rekoh, zaplakavši. Beše to i blesavo i glupavo i beskorisno s moje strane, ali nisam mogla da se zaustavim. „Eno ga mrtvog u kolima Endija Belflora.“

Semove ruke stegnuše mi se iza leđa, te me ponovo privukoše uz njegovo telo. „Suki, žao mi je što si ga videla takvog“, reče mi. „Nazvaćemo policiju. Siroti Lafajet.“

Posao kuvara kod *Merloa* u suštini i ne zahteva neke posebne kulinarske sposobnosti, s obzirom na to da Sem nudi samo sendviče i roštilj kako bi povećao promet. Međutim, Lafajet je izdržao duže od većine ostalih, što je i mene iznenadilo. Lafajet je bio homoseksualac, i to vrlo živopisni homoseksualac, sa sve

šminkom i dugačkim noktima. Narod u severnoj Luizijani gleda manje blagonaklono na takve stvari nego oni u Nju Orleansu, a pretpostavljam da je Lafajet, kao crnac, imao dvostruko više nevolja zbog svega toga. Uprkos svim tim mukama, ili možda baš zbog njih, bio je veseo, nevaljao na zabavan način, mudar, a zapravo je bio i dobar kuvar. Imao je neki svoj poseban sos kojim je prelivao pljeskavice, pa su ljudi svakodnevno tražili Lafajetov specijalitet.

„Da li je ovde imao nekog od porodice?“, upitala sam Sema. Svesni nelagodne situacije između nas dvoje, polako smo se odvojili, te krenusmo u Semovu kancelariju.

„Imao je brata od strica“, reče Sem, pa pozva 92. „Dođite, molim vas, do *Merloa* na Hamingbirdskom putu“, rekao je dispečerkici. „Našli smo mrtvog čoveka u kolima. Da, na parking, ispred kafane. I da, mogli biste da nazovete i Endija Belflora, pošto se radi o njegovom automobilu.“

Tačno sam čula pisak s druge strane veze, čak i s mesta na kom sam stajala.

Danijela Grej i Holi Kliri, dve konobarice iz prepodnevne smene, uđoše kroz stražnja vrata smejući se. Obe raspuštenice od dvadeset i nešto godina, Danijela i Holi bile su drugarice čitavog života i činilo se da su savršeno zadovoljne svojim poslom dok god ga rade zajedno. Holi je imala petogodišnjeg sinčića u zabavištu, a Danijela je imala sedmogodišnju ćerku i sina koji je bio premali za školu, pa ga je čuvala Danijelina majka dok je ona bila na poslu kod *Merloa*. Ja se nikada ne bih mogla zbližiti s te dve žene, koje su na kraju krajeva ipak bile moja generacija, jer su gledale da jedna drugoj budu dovoljne.

„Šta se desilo?“, upita Danijela primetivši moj izraz lica, te i njeno lice, pegavo i uzano, istog trena postade zabrinuto.

„Zašto su Endijeva kola napolju?“, upita Holi, koja je, koliko se sećam, jedno vreme izlazila s Endijem Belflorom. Holi je imala kratku plavu kosu koja joj je oko lica visila poput sasušenih latica belih rada, ali je imala i najlepšu kožu koju sam ikada videla. „Proveo je noć u njima?“

„Nije“, rekoh, „ali neko drugi jeste.“

„Ko?“

„Lafajet je u njima.“

„Endi je nekom crnom pederu dopustio da prespava u njegovim kolima?“ To vam beše Holi, uvek neposredna i nabusita.

„Šta mu se desilo?“ To vam beše Danijela, koja je bila pametnija u tom paru.

„Ne znamo“, reče joj Sem. „Policija samo što nije stigla.“

„Hoćete reći“, reče Danijela, polagano i oprezno, „da je mrtav?“

„Da“, rekla sam joj. „Upravo to pokušavamo da vam kažemo.“

„Ali za sat vremena bi trebalo da otvorimo.“ Holi je spustila ruke na svoje oble kukove. „Šta ćemo s tim? Ako nam policija i dopusti da otvorimo, ko će nam kuvati? Doći će nam gosti, tražiće nešto za ručak.“

„Bolje da se pripremimo, za svaki slučaj“, reče Sem. „Mada mi se čini da nećemo moći da otvorimo sve do popodneva.“ Otišao je do kancelarije da nazove zamenu za kuvara.

Bilo je čudno nastaviti pripreme za otvaranje, kao da će Lafajet svakog trena ušetati s pričom o nekoj žurki na kojoj je bio, kao što je učinio nekoliko dana ranije. Najednom se začuše sirene s okružnog puta koji se prostirao ispred *Merloa*. Automobili zaškripaše po šljunku Semovog parkinga. Dok smo mi spustile stolice, postavile stolove, uvile dodatni escajg u salvete

kako bismo zamenile onaj već upotrebljeni, i policija je ušla unutra.

Merlo se nalazi izvan grada, pa će za ovaj slučaj biti zadužen okružni šerif Bad Dirborn. Bad Dirborn, koji je bio dobar drug moga oca, sada je već osedeo. Imao je spljošteno lice, kao čovek-pekinezer, i mutne smeđe oči. Kada je ušao kroz vrata, primetila sam da nosi teške čizme i kačket *Sejntsa*. Mora da je radio nešto na svom imanju kada su ga pozvali. Pokraj njega stigao je i Alsi Bek, jedini crni detektiv u okružnoj policiji. Alsi je bio toliko tamnopusat da mu se bela košulja presijavala u odnosu na kožu. Kravata mu je bila precizno svezana, a odelo potpuno savršeno. Cipele su mu bile izglancane i blistave.

Bad i Alsi zajedno su upravljali okrugom... bar kad su neke od bitnijih tačaka posredi, jer je posao ipak morao da teče. Majk Spenser, upravnik pogrebnog društva i okružni islednik, takođe je dobrano učestvovao u svim mesnim pitanjima pošto je bio Badov dobar prijatelj. Mogla sam da se opkladim da se već i našao na parkingu da proglasi sirotog Lafajeta mrtvim.

Bad Dirborn reče: „Ko je pronašao telo?“

„Ja sam.“ Lagano se okrenuvši, Bad i Alsi su se zaputili ka meni.

„Seme, možemo li da pozajmimo tvoju kancelariju?“, upita Bad. Ne čekajući Semov odgovor, klimnuo je glavom pokazujući mi da uđem.

„Naravno, samo napred“, reče moj šef suvonjavo. „Suki, jesi li dobro?“

„Dobro sam, Seme.“ Nisam bila sigurna da li je to istina, ali Sem ionako nije mogao ništa da preduzme a da se ne uvali u nekakvu nevolju, a i to bi sve bilo uzaludno. Iako mi je Bad pokazao rukom da sednem, odmahнула sam glavom dok su

se on i Alsi smeštali u stolice. Bad je, naravno, zauzeo Semovu kancelarijsku fotelju, pa je Alsi morao da se zadovolji boljom od preostale dve stolice, na kojoj je još ostalo malo tapacirunga.

„Ispričaj nam kada si poslednji put videla Lafajeta živog“, reče mi Bad.

Morala sam da razmislim.

„Sinoć nije radio“, rekoh. „Entoni je imao smenu, Entoni Bolivar.“

„Ko ti je taj?“ Alsi je namrštilo svoje široko čelo. „Ime mi nije poznato.“

„Neki Bilov prijatelj. U prolazu je, a potreban mu je posao, i ima radno iskustvo.“ Radio je u nekom restoranu tokom velike ekonomske krize između dva svetska rata.

„Hoćeš reći da nam jela kod *Merloa* sprema neki vampir?!“

„Pa, šta s tim?“ upitah ga. Osetih kako mi usta poprimaju tvrdoglav izraz i kako mi se obrve nabiraju, te sam znala da je očigledno da sam pobesnela. Dala sam sve od sebe da im ne prislušujem misli, trudeći se da se držim što dalje od cele priče, ali nije mi bilo lako. Bad Dirborn bio je prosečan, ali Alsi je odaslao misli kao kada svetionik šalje svoj signal. A u tom trenutku iz njega su isijavale zgroženost i preplašenost.

Pre nego što sam upoznala Bila i otkrila da on moj nedostatak – to jest moj dar, po njegovom mišljenju – veoma ceni, davala sam sve od sebe da se i pred sobom i pred drugima pravim da zapravo ne mogu da čitam misli. Međutim, otkad me je Bil oslobodio iz tog mog malog zatvora koji sam sama izgradila, dosta sam vežbala i isprobavala, uz Bilovu podršku. Zbog njega sam rečima uobličila sve ono što sam godinama osećala. Neki ljudi šalju čiste, snažne poruke, poput Alsija. Većina ljudi se pali i gasi, poput Bada Dirborna. To umnogome zavisi od jačine

njihovih osećanja, bistrine uma, a otkud znam, možda čak i od vremenskih prilika. Neki su ljudi bili dozlaboga smutljivi, pa je bilo gotovo nemoguće odrediti šta misle. Mogla sam da im pročitam raspoloženje, i to bi uglavnom bilo to.

Ranije sam već priznala da bi dodirivanjem ljudi, prilikom pokušaja da im pročitam misli, slika postajala jasnija, kao da ste se prebacili na kablovsku nakon što ste dugo gledali program samo preko antene. A otkrila sam i da, ukoliko čoveku „pošaljem“ opuštajuće poruke, mogu da mu prostrujim kroz mozak poput vode.

A u tom trenu sam najmanje od svega želela da prostrujim kroz um Alsija Beka. Ipak sam potpuno neželjeno počela da primam jasnu sliku Alsijeve duboko sujeverne reakcije na otkriće da kod *Merloa* radi neki vampir, njegove zgađenosti otkrićem da sam ja ta žena za koju je čuo da se viđa s vampirom, njegove duboke ubeđenosti da je Lafajet kao homoseksualac koji se toga nije stideo bio sramota za crnačku zajednicu. Alsi je zaključio da se neko sigurno nameračio na Endija Belflora, čim mu je strpao leš nekog crnog homoseksualca u kola. Alsi se takođe pitao da nije možda Lafajet imao sidu, i da se virus na neki način nije možda proširio na sedište i tamo ostao. On bi, vala, prodao automobil da je njegov.

Da sam dodirnula Alsija, saznala bih i broj njegovog telefona, a i veličinu grudnjaka njegove žene.

Bad Dirborn nekako me je čudno gledao. „Nešto ste rekli?“, upitala sam ga.

„Aha. Pitao sam se da nisi možda videla Lafajeta tokom večeri. Da li je svraćao na piće?“

„Ne, nisam.“ Kada bolje razmislim, Lafajeta nikada i nisam videla da pije. Po prvi put sam shvatila da su, iako je masa oko

ručka uvek bila mešovita, noćni posetioci kafane gotovo isključivo bili belci.

„Gde je obično izlazio?“

„Nemam pojma.“ Lafajet je sve svoje priče pričao s izmenjenim imenima kako bi nevini ostali zaštićeni. U stvari, ne nevini, nego krivi.

„Kada si ga poslednji put videla?“

„Malopre, mrtvog u kolima.“

Bad ozlojeđeno odmahnu glavom: „Živog, Suki, živog.“

„Hmmm... Pa pretpostavljam... pre tri dana. Još je bio tu kada sam došla da preuzmem smenu, pa smo se pozdravili. I ispričao mi je za neku zabavu na kojoj je bio.“ Pokušala sam da se prisetim njegovih reči. „Kazao mi je da je bio u nekoj kući u kojoj su se izvodile svakojake seksualne ludorije.“

Oba čoveka zinuše.

„Pa, on je tako rekao! Ne znam koliko istine ima u tome.“ Tačno sam mogla da se prisetim Lafajetovog lica dok mi je to pričao, i kako je stidljivo stavljao prst preko usta da mi naglasi da mi neće odati ni imena ni adrese.

„I nisi pomislila da bi neko za sve to trebalo da zna?“ Bad Dirborn je delovao zapanjeno.

„Pa bila je reč o privatnoj zabavi. Zašto bih bilo kome pričala o tome?“

Ali takve zabave ne bi smele da se odigravaju u njihovom okrugu. Obojica su me ljutito promatrala. Stegnutih usana, Bad mi reče: „Da li ti je Lafajet spominjao upotrebu droga na tom okupljanju?“

„Nije, ne sećam se ničega u vezi s tim.“

„Da li se ta zabava održavala u domu nekog belca, ili u domu nekog crnca?“

„Belca“, rekoh, ali odmah sam zažalila što se nisam napravila glupava. Međutim, koliko se sećam, Lafajet je zaista bio oduševljen tom kućom, mada ne zbog njene veličine ili raskoši. Zbog čega li je bio toliko oduševljen? Nisam bila sigurna šta bi Lafajeta oduševilo, s obzirom na to da je odrastao u siromaštvu u kojem je i kasnije živeo, ali bila sam prilično sigurna da je pričao o domu nekog belca, jer je rekao: „Na slikama po zidovima svi su bili beli poput ljljana i svi su se smešili poput aligatora.“ Tu njegovu opasku nisam iznela policiji, a ni oni mi nisu postavljali dodatna pitanja.

Nakon što sam napustila Semovu kancelariju, pošto sam im objasnila zbog čega se Endijev automobil uopšte nalazio na parkingu, otišla sam iza šanka. Nisam bila raspoložena da gledam šta se dešava na parkingu, a nismo imali ni goste koje je trebalo da uslužim pošto je policija zaprečila prilaze parkingu.

Sem je slagao flaše iza šanka, usput brišući prašinu, a Hol i Danijela su se srozale za sto u delu za pušaće kako bi Danijela mogla da popuši cigaretu.

„Kako je prošlo?“, upitao me je Sem.

„Ništa posebno. Nije im se dopalo kad su čuli da Entoni radi kod nas, a nije im se dopalo ni ono što sam im rekla o onoj žurki o kojoj se Lafajet hvalio pre neki dan. Jesi li ga čuo kada mi je to pričao? Za te neke orgije?“

„Aha, i meni je pričao nešto o tome. Mora da mu je to bilo baš dobro veče. Ako se uopšte desilo.“

„Misliš da je Lafajet možda sve to izmislio?“

„Pa, ne verujem baš da se po Bon Tempsu održava previše međurasnih, biseksualnih zabava“, rekao mi je.

„Ali to je samo zato što tebe niko na takve zabave nije pozivao“, rekoh mu domišljato. Zapitala sam se koliko sam uopšte znala

šta se sve dešava u našem gradiću. Od svih ljudi iz Bon Tempa trebalo bi da upravo ja znam za sve što se dešava, pošto su mi podaci manje-više bili stalno dostupni, ako bih rešila da me zanimaju. „Bar se meni tako čini?“

„Dobro ti se čini“, reče Sem, ovlaš mi se osmehnuvši dok je brisao flašu viskija.

„Pretpostavljam da se i moja pozivnica izgubila negde u pošti.“

„Misliš da se Lafajet sinoć vratio ovamo da nam ponovo priča o toj njegovoj zabavi?“

Slegnula sam ramenima. „Možda se samo dogovorio s nekim da se nađu na parking. Na kraju krajeva, svi znaju gde se nalazi Merlo. Da li je već bio podigao svoju platu?“ Bio je kraj nedelje, a tada nas Sem inače isplaćuje.

„Nije. Možda je baš zbog tog svratio, ali bih mu je ja dao narednog dana na poslu. To jest danas.“

„Pitam se ko li je pozvao Lafajeta na tu zabavu.“

„To ti je dobro pitanje.“

„A ne misliš da je bio toliko nepromišljen da nekoga ucenjuje, hm?“

Sem je čistom krpom protrljao imitaciju drveta na šanku. Šank je već blistao, ali je on voleo da mu ruke budu zauzete, što sam i sama primetila. „Ne verujem“, reče mi posle kratke pauze. „Ne, a zasigurno su zvali pogrešnu osobu. Znaš i sama koliko je Lafajet bio indiskretan. Ne samo da nam je ispričao da je bio na takvoj zabavi, a kladam se da nije smeo, već je hteo i da proširi priču mnogo više nego što bi posetiocima te zabave godilo.“

„Misliš da je hteo da ostane u kontaktu s ljudima sa zabave? Da im prepredeno namigne kada se sretnu u javnosti?“

„Tako nešto.“

„Pretpostavljam da kada imaš seks s nekim, ili posmatraš nekoga tokom seksa, onda se osećaš kao da ste jedno drugome ravni.“ To sam rekla podozrivo, pošto mi je iskustvo na tom polju bilo ograničeno, ali mi je Sem klimnuo glavom.

„Lafajet je više od svega želeo da bude prihvaćen takav kakav jeste“, reče mi, a ja sam se složila s njim.

Šarlejn Haris
Živeti mrtav u Dalasu
Drugi deo serijala Prava krv

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Trošić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1500

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HARIS, Šarlejn

Živeti mrtav u Dalasu/ Šarlejn Haris; prevod Miroslav Bašić Palković - Beograd:
Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Publish). - 299 str. ; 21 cm. - (Serijal Prava krv ; knj.
2) (Biblioteka: Horor)

Prevod dela: Living Dead in Dalas / Charlaine Harris - Tiraž 1500.

ISBN 978-86-7702-191-7

COBISS.SR-ID 185766924